

Álmok az Isten mezején

AZ ÉLELMET AZ ANYAFÖLD, a vizet a friss hegyi forrás adja.

A gyerekek naphosszat mezítláb szaladgálnak a réten, fára másznak, megmártóznak a patakban. Így él a Rozgics család négy gyermekével Istenmezején, az erdő szélén.

Mosolygathatott a Jóisten, amikor ezt a tájat teremtette. Az aprócska házak fölött örökzöld fenyvesek és égis nyújtózó gyertyánok takarják be a vadregényes hegyvonulatokat. A faluból földút vezet az erdő felé, ahol a *Rozgics* család jurtája áll.

– Mindig ilyen életre vágytunk – mondja *Anita*. – Paja, a férjem, aki eredeti szakmája szerint építész-mérnök, önálló gazdaságot akart létrehozni, jómagam marketinges lettem, de már kislányként is „remetének” készültem. Nyolc évvel ezelőtt Erdélyben, egy faültető önkéntes akción találkoztunk, szerelem volt első látásra.

Körülöttünk négy gyerek, a lányok a hajamat fonják, édesanyjuk pedig folytatja: – Apácska Bugyin lakott *Ferenc* bácsival. Neki nincs senkije, mi gondoskodtunk róla. Ott kezdtük a közös életünket, a házhoz tartozó 1800 négyzetméteres területen kialakítottuk a kis gazdaságunkat, életterünket. Jöttek szép sorban a gyerekek: *Bendegúz*, *Réka* és *Boróka*. Elhatároztuk, hogy tovább lépünk, s ehhez helyet kerestünk.

Hogyan találtak rá Istenmezejére? Hirdetés útján. Kihaszíratlan, bérbe vehető önkormányzati külterületet kerestek.

– Bogarászni kezdtük a térképet. Erdőre, mezőre vágytunk, ami az otthonunk lehetne. Harminchárom település közül Istenmezejéről érkezett a legvonzóbb válasz, mindjárt másnap, 2017 novemberében. Útra keltünk, hogy szemrevételezzük a helyet. Amikor a gyerekek megláták, önfeledten sikítottak: „Hurrá, az Isten mezején fogunk élni!” És mi tudtuk: megleltük az otthonunkat.

Addigi „életüket”, a szekrényeket, a fazekakat és az ételmezt 2018. április 24-én, Szent György napján összehajigolták, ekkor *Anita* már az szíve alatt hordozta a negyedik apróságot, a most két éves *Budát*. Így költöztek el az Isten mezejére. Az

Az együtt töltött idő semmi mással nem pótolható

eleje persze nem volt könnyű: jurtát építettek, kerítést csináltak, ültettek, vetettek, szabad tűzön főztek. Várták a babát, játszottak a gyerekekkel. Boldoggá tette őket a természet, az erdő, a táj csendje, békessége. És az, hogy naphosszat együtt vannak.

– Hogyan működik a háztartás az erdő szélén? – nézek a „jurtássonzonyra”.

– *Ferenc* bácsinak vettünk egy házat a faluban – válaszol. – Ott tároljuk mi is az általunk megtermelt gabonát. A föld megadja az egész évre elegendő búzát és zöldséget. A kenyeret magam sütöm. Esténként a világosságához elég a nap-

elem és egy gyertya, odakint a derült éjszakákon a holdvilág, a csillagfény.

Közben *Rozgics Pál* is megérkezik a kertből, és Anyácskát gyengéden átölelve átveszi a szót: – A jurta körül hétezer négyzetméter szántóterületünk, zöldségesünk, gyümölcsösünk van. Talajkimélő kertművelést folytatunk. Nem ássuk, nem szántjuk, nem forgatjuk, rotáljuk a földet. A két méter széles ágyások mulccsal vannak befedve, a saját birtokunkról lekaszált szénával. A tápanyag így nem mosódik ki a talajból, s kevesebbet kell öntözniük. A földben élő rovarok, bakté-

Gyere, kicsim, gyere...

riumok egységes, harmonikus rendszeret alkotnak a növényeinkkel, védelmet nyújtva nekik ezáltal.

A jurta egyszerű, otthonos és természetes. A csaknem hatvan négyzetméteren megvan minden, amit a család életéhez szükségesnek tartanak: csikókályha, fa konyhaszekrény, rolókkal lekerített fürdőszoba komposzt vécével, játszószoba, és egy dobogón elhelyezett hálórész. Amit látunk, annak nagy részét az apa készítette, ahogyan kint is sok mindent, beleértve a hintákat és a mászókat meg a többi gyermekjátékot.

Elballagunk a tiszta vizű forráshoz, amely innen száz méterre lehet, megállunk a patakparton. A gyerekek rohagnak, fára másznak, fürdenek is egy jót, *Bendegúz* biciklire ül, teker mezítláb lelkesen.

Rozgics Pálnak és *Anitának*, mióta összekerültek, nincs munkahelyük – legalábbis a szó szoros ér-

telmében. Helyette művelik a bérbe vett kéthektáros önkormányzati szántót, kaszálják és gondozzák az öt és fél hektáryi rétet, legelőt, gyógynövényeket gyűjtenek, szappant főznek, közben tanítják a gyermekeiket. Magántanulóként *Ceredre* járnak iskolába, de sok mindent megtanulnak otthon. A család nyílt napokat tart, melyekre sokan kíváncsiak. S nemrég megjelent *Anita Családmesék egy jurtából* című könyve: a szeretetteljes családi történeteiket gyűjti csokorba.

Példát szeretnének mutatni azoknak, akik nem tudnak szabadulni a mindennapok taposómalmából. És együtt lenni a családjukkal, a gyermekeikkel. Nem másoktól várni, hogy neveljék őket, helyettük is. Álmaikban, melyek, im, az Isten mezején valósággá válnak, a legfontosabb a szabadság, a szeretet és az együtt töltött idő.

B. Pintér Dalma